

MITT i LIVET

Västanfors Västervåla församlings tidning

nr 1/12

A man with grey hair, wearing a black wetsuit, is captured in a dynamic pose while windsurfing. He is leaning back, holding the boom of a sail that is partially white and red. The sail features a logo with a red circle and the number '33212'. The windsurfer is a white board with a red stripe. The background is a vast, blue ocean under a clear sky. The overall mood is one of active lifestyle and achievement.

Prestation

Prestation

Att utföra en prestation är att göra något utöver det vanliga. Kanske något man trodde att man inte skulle klara, för prestation är individuellt. Det som inte är alls märkvärdigt för en person kan vara en jätteprestation för någon annan.

Ordet prestation kan vara både positivt och negativt laddat. För någon som känner krav på sig att prestera i en viss situation är det nog inte särskilt positivt. Men för en idrottsman som klarar sitt uppsatta mål med marginal är det säkert en lustfylld upplevelse.

I det här numret av församlingstidningen Mitt i livet lyfter vi fram prestation ur olika perspektiv. Ett stort engagemang för ungdomars fritid är en prestation på sitt sätt, och att bada i en iskall vak. Att hantera vardagen som ensamstående förälder eller att ta sig igenom en svår sjukdomstid är också en beundransvärd prestation.

Villkorslös kärlek är en central del i kristen tro, att varje människa är älskad och värdefull för den man är oavsett prestation. Prästen Unni Wiig Sandberg skriver mer om det längre fram i tidningen.

*Cecilia Kjellin Eriksson,
redaktör*

Lennart låter inte

För nio år sedan drabbades Lennart Persson av en stroke. Han var på kalas och kände sig hur piggt som helst, när en dam plötsligt kom fram till honom och frågade om han inte mådde bra. Kvinnan, som själv arbetade med strokepatienter, såg att Lennarts läpp hängde snett och anade genast oråd. Det blev ambulansfärd till sjukhuset i Västerås och sedan var Lennart inlagd på Bergslagssjukhuset i tre veckor.

Lennart var 64 år när han fick sin stroke, och skulle snart gå i pension från jobbet på Seco Tools. – När jag gick var jag 64 och när jag kom tillbaka hem var jag 80, brukar Lennart säga, för det var så han upplevde situationen.

Har blivit mycket bättre

När Lennart och hans fru Lisbeth tänker tillbaka på den första tiden efter sjukhusvistelsen, så inser de att Lennart har blivit väldigt mycket bättre. Lennart berättar skrattande om flera dråpliga situationer som uppstod på grund av att han inte kunde röra sig som tidigare. I början hade han svårt att gå och den ena armen ville inte lyda. Men Lennart är envis och ger sig inte.

– Man kan inte göra allt som man har gjort förut, konstaterar Lennart. Allt tar längre tid, men man måste ju försöka! säger han.

Rollatorn som han fick från hjälpmedelscentralen lämnade han tillbaka efter ett år, för han tänkte att någon annan kanske behövde den bättre. Nu går Lennart nästan obehindrat och han tar gärna en cykeltur när våren kommer. Han nöjer sig naturligtvis inte med att cykla på en damcykel med en låg ram. Envis som han är så har han

tränat så att han kan slänga ena benet över ramen på en herrcykel, som känns stadigare att cykla på. Lisbeth tycker bättre om att promenera, men det händer inte så ofta att de tar en gemensam promenad, för Lennart tycker att Lisbeth går för sakta.

Bakar och dammsuger

Lennart brukar vara med på strokegruppens träffar på Lindgården och Lisbeth deltar regelbundet i träffar för anhöriga till stroke-drabbade. Lisbeth är också engagerad i pysselverksamhet för boende på Malmen och när Lisbeth är borta brukar Lennart passa på att dammsuga och baka. Lisbeth avslöjar att Lennarts amerikanska wienerbröd är makalöst goda. – Det är svårt att kavla degen med bara en hand, men det går. Det är lugnare att hålla på och stöka när Lisbeth inte är hemma, säger Lennart och flinar retsamt mot sin fru.

Det händer att han ger sig på att stryka också, men det brukar inte bli så bra. Han behöver inte stryka men det är bra träning, säger han. Och Lisbeth låter honom hållas, för det är viktigt att anhöriga inte hjälper till för mycket. Alla hushållssysslor är bra motorisk träning för en strokepatient.

stroken vara ett hinder

Eftersom Lennart och Lisbeth har flyttat ganska många gånger under årens lopp så har Lennart blivit duktig på att tapetsera, och det skulle han gärna hjälpa sina barn och barnbarn med, men det går inte längre. Däremot kan han ju komma med praktiska tips och råd.

Lennart och Lisbeth tar det gärna lugnt på morgonen sedan de blev pensionärer. De sover länge och sitter uppe länge på kvällarna. Lennart tittar på TV och Lisbeth löser korsord. De tar god tid på sig när de äter frukost, för de tycker om att sitta i köket i lugn och ro och prata om ditt och datt. Man ska inte jakta, tycker Lennart.

Saknar bilutflykterna

Att kunna ta bilen och göra en utflykt till skogen eller sjön är något som både Lennart och Lisbeth saknar. Lennart kan inte köra bil efter stroken och Lisbeth har inte körkort. Men det händer att de tar bussen på en liten tripp till Avesta, och ett av barnbarnen har lovat att visa dem hur man åker tåg till Västerås och vidare med buss till IKEA-varuhuset. Till Åland har de rest flera gånger och det går ju bra att åka med buss

Lisbeth och Lennart Persson

från Fagersta. Förra sommaren hade de förmånen att få bila med en bekant till Finland där Lisbeth har släktingar. De hoppas att en sådan resa kan bli av även denna sommar.

Det dyker ofta upp besökare hemma hos Perssons, och de har många vänner och födelsedagar att fira. Lisbeth fixar gärna med presenter och egna födelsedagskort, och hon är den som håller kontakten med slakten. På en PRO-kurs lärde hon sig skicka sms från mobiltelefonen så att hon lätt kan hålla kontakten med ett barnbarn som är i Norge och jobbar.

– Det hjälper inte att sätta sig ned och klaga, säger Lisbeth som själv har besvär med ryggen, så tänker både jag och Lennart. Det finns många som har det värre.

**Text och foto:
Cecilia Kjellin Eriksson**

Faktaruta

Strokegruppen träffas på Lindgården en gång i månaden. Träffarna är till för stokedrabbade och deras anhöriga. Medverkande personal: Ingela Sialle, kommunens anhängkonsulent och Ingrid Östborg, diakon i Västanfors Västervåla församling.

Läs om Strokeförbundet södra Bergslagen på hemsidan:
<http://strokeu.se/soedrabergslagen>

Med passion för backhoppning

Det är en mörk lite småfuktig torsdagskväll i februari. När jag närmar mig hoppbacken i Björksta ser jag på långt håll de starka lamporna som lyser upp området. Denna kväll är det sex-sju ungdomar som ska träna och ledare är Fagerstas Mr Backhoppning, Seppo Reijonen. Man kan inte annat än imponeras av denne man. Vilken energi, vilken vilja, vilken stor finsk björn.

Det märks också att ungdomarna ser upp till honom. Ingen startar ett hopp i backen förrän Seppo ropar: "Klart i 10:an" eller "Klart i 20:an" och då kan man hoppa. Seppo står nere vid uthoppet och noterar noggrant hur de klarar den viktiga detaljen som att skjuta från och komma ut rätt. När de sedan kommer tillbaka upp talar han om hur det var och vad man ska tänka på nästa gång.

Det började i småskolan

Hur började då intresset för backhoppning för Seppo? Han berättar att i småskolan fanns det en lärare som gjorde en liten backe uppe i skogen bakom skolan. Dit gick skolbarnen ofta och hoppade. Även på gymnastiktimmar hände det att man fick gå dit. Intresset växte och växte och Seppo började tävla. 23 år gammal var han med på OS i Grenoble. Jag frågar hur långt hans längsta hopp varit och han berättar att det var 149 meter i Oberstdorf i södra Tyskland. Det är långt....

Idag är det dock som ledare, tränare, byggare, sponsorräddare

och entusiast för backhoppning han verkar. Ingenting verkar vara omöjligt för honom. Fyra backar har han varit med att bygga; inte helt på egen hand säger han men man kan gott tänka att han spikat ihop merparten. En längre period var han verksam som vaktmästare och alltiallo uppe i Högbyn så han är ganska van att greja det mesta.

Bygger en lift

Hans senaste projekt är en liten lift som han håller på att bygga vid sidan av hoppbackarna som kommer att innebära att ungdomarna slipper gå uppför backen varje gång de ska hoppa. För det tar tid och kraft att traska hela vägen upp till hoppbacken efter varje hopp. Ungdomarna visar upp en enastående energi, inte bara när de hoppar. När de kommer till backen denna kväll visar det sig att det har snöat och regnat så det är ett ispansar i spåren i hoppbackarna. Denna måste först tas bort. Med en bred kraftig plank hjälps ungdomarna åt att hacka och slå bort snön och isen så spåren blir rena. Dessa spår är förresten av stål som kommunen köpt av Fagersta Stainless och sedan har man skickat dem till Tjeckien för att få den rätta profilen gjord.

Man behöver inte alltför mycket utrustning för att hoppa utan det är mest skidor det hänger på och det behöver inte ungdomarna köpa direkt för Fagersta backhopparklubb har införskaffat ett 30-tal par som de får låna.

Att kunna läsa vinden

Jag frågar honom vad som är det svåraste med backhoppning.

– Vinden, säger han. Man måste kunna läsa vinden och se hur den kommer och hur den förväntas vrida sig de närmaste minuterna inför ett hopp eftersom den spelar så otroligt stor roll.

Något annat, undrar jag?

– Mod, säger han. Mod att stå där uppe och sedan sätta fart men man vänjer sig vid det också. Till att börja med åker man bara från underbacken och det kan vara nog så utmanande tycker jag. Farten ned blir ganska hisnande och det gäller att ha bra balans så man får stopp på skidorna där nere. Backhopparskidor har ju inga vassa stälkanter som biter mot underlaget så det gäller att vinkla fötterna ordentligt så man klarar svängen och inte flyger rakt in i stoppvallen.

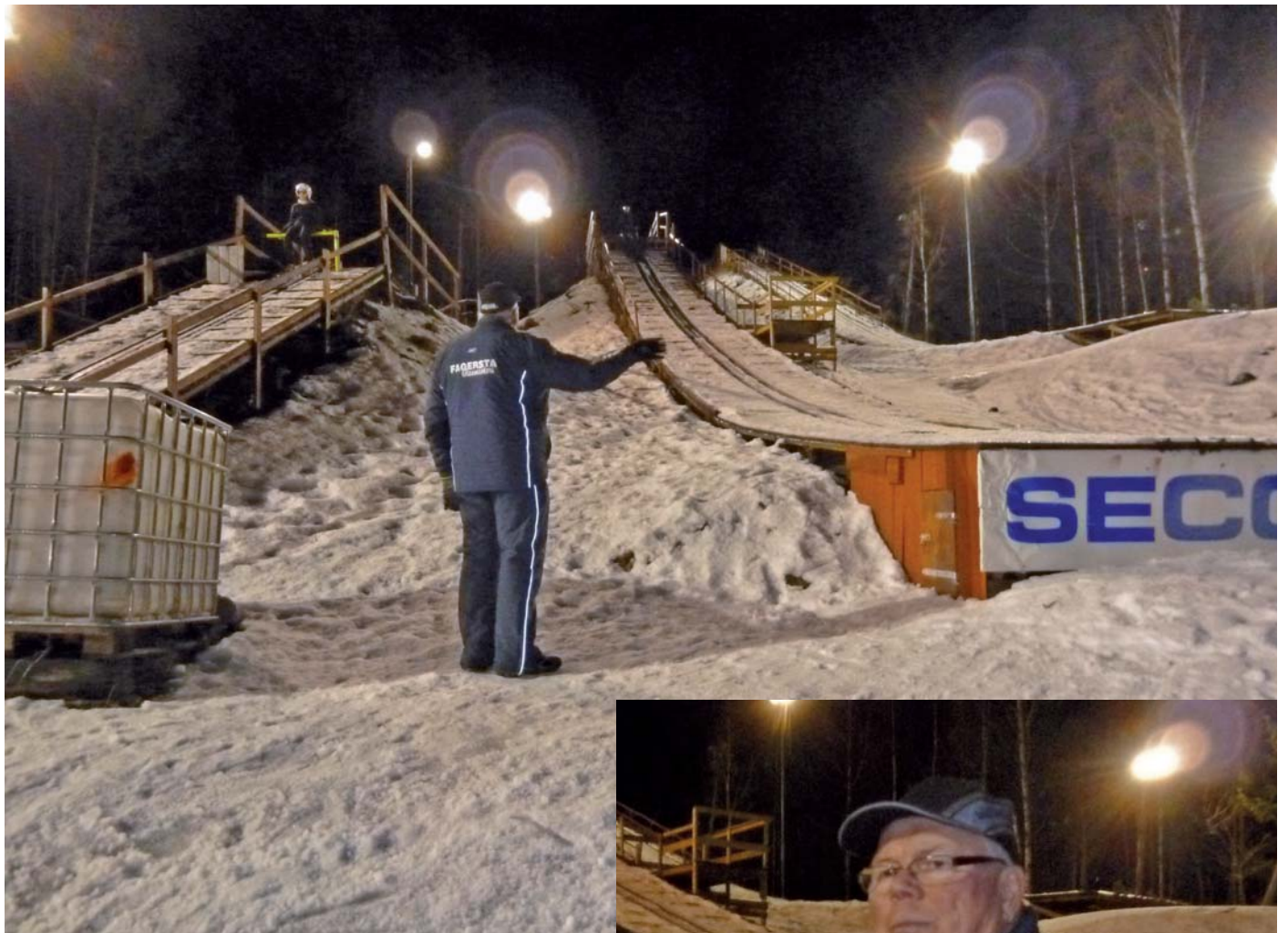
När jag frågar om man inte har några skydd skrattar han länge och ser lite road ut. Något svar får jag inte och förstår också att det kanske är en lite dum fråga....

Skjutsar hem barnen

När sedan kvällens träning är avslutad och alla skidor och utrustning är undanplockad stuvvar Seppo in alla barnen i klubbens vita minibuss och skjutsar hem dem. För som han säger:

"Det är lite sent och mörkt så jag vill inte att de går själva hem." Han är inte bara en fantastisk ledare denne Seppo, han bryr sig också...

**Text och foto:
Staffan Riddersporre**

De doppar sina kroppar i en isvak

När jag gick ner till sjön i det soliga vädret idag, pirrade det i magen av förväntan. Hasse Sörengård och Sven Danielsson skulle vinterbada och jag skulle få vara med.

Text och foto:
Marianne Paby

NI ett hål i isen skulle de doppa sina kroppar. Brrr! För mig är det helt otänkbart att bada vintertid. Bara tanken på att klä av mig nästan naken i vinterväder får mitt blod att isa. Tanken på att dessutom bada i iskallt vatten räcker inte fram till min hjärna. Men Hasse och Sven tycker om det och det är jag glad för, så att jag kan få vara med och komma så nära vinterbad som det är möjligt för mig.

Sven var laddad för ett dopp

Sven var redan laddad för ett dopp när jag kom till bryggan. Han satt i solen i sin blå badrock och röda mössa. Det kändes lite överkligt för på håll såg mössan ut som en badmössa och det jag såg stämde inte överens med vädret. Visst sken solen från en klarblå himmel, men sjön är täckt av is och termometern visade på +1 grad. Men det tog inte särskilt lång tid så var grabbarna redo att hoppa i. Jag stod med kameran i högsta hugg samtidigt som jag hoppade på stället av spänning och kände hur en känsla av skräckblandad förtjusning for genom min kropp. Det hela gick väldigt fort, men de var i så pass länge att jag hann med att fotografera. Som vinterbadare står man sannerligen inte på översta trappsteget och tvekar. Nej då kliver man i vattnet med

stor beslutsamhet. Det ångade om deras kroppar när de kom upp och huden fick sakta en rosa ton. Temperaturen i vattnet mätte 4 grader. Huvaligen! Det hindrade dock inte dessa frisksportare från att ta ytterligare ett dopp. Då filmade jag dem och så fick de minsann berätta hur det kändes i vattnet. De sa att det var skönt men av deras ansträngda röster gick det tydligt att avläsa att vattnet var kallt. Varför gör man då detta?

Bastu och ett kallt bad

Anledningen till att Hasse och Sven vinterbadar heter Sune Sigfridsson. När Sune var barn badade familjen mycket bastu och efter bastubadet blev han uppmanad att ta sig en rejält kall dusch. Det fortsatte Sune med även i vuxen ålder, fast den kalla duschen ersattes av en sjö, oavsett årstid. För 15 år sedan övertalade Sune även Sven att följa med. Varje helg satte de på sig badrockarna och åkte bil ner till sjön och tog sig ett dopp i vaken. Så småningom hängde Hasse på. Sune är övertygad om att det stärker immunförsvaret att vinterbada. Under de perioder han gjort det har han aldrig varit förkyld.

Efter att Hasse och Sven badat sitter vi och njuter av det underbara vädret och pratar om varför de badar. Hasse tycker det är en kul

grej. Sven tycker att stressen rinner av i vattnet samtidigt som han får en adrenalinkick. Efteråt infinner sig en skön känsla av välbefinnande och lugn. De tycker även att det stärker självkänslan.

Det är en häftig känsla att befinna sig i elementen luft och vatten vid sådana extrema temperaturer. Det kryper också fram att de tycker att det är lite macho. Det gör ju inte saken sämre att de befinner sig på en otroligt vacker plats. Badandet blir även en naturupplevelse. Den mest extrema temperatur som Sven har badat i var -20 grader. Då hann vattnet frysa till is på kroppen innan han hade torkat sig!

En imponerande prestation

Fast det är inte helt enkelt att kliva i. Sven berättar att medan han väntade på att jag skulle komma, blev han stressad av tanken att bada och trodde att han inte skulle klara av det. Innan man kommer i är det trots allt en obehaglig tanke att behöva doppa kroppen i 4-gradigt vatten. Men så kom jag med min sprudlande entusiasm och då kändes det strax bättre.

För min del spelar det egentligen ingen roll varför de väljer att bada, vilka eller vilken drivkraften är till deras beslut. Jag är så imponerad av att de gör det och anser det vara en fantastisk prestation!

Michelle är en glad 18-åring

Michelle Persson är en glad 18-årig tjej som inte kan gå så bra. För två år sedan var hon med i en allvarlig bilolycka. Michelle bröt flera ben i kroppen och fick en ryggskada som gjorde att hon inte kunde gå. Men att Michelle sitter i rullstol hindrar henne inte från att leva ett vanligt liv med skola, kompisar och träning precis som andra ungdomar.

Varje morgon tar Michelle tåget till skolan i Västerås. Hon går första året på stylistprogrammet på Västerås praktiska gymnasium, som har inriktningarna nagel, hår och smink. Michelle är mest intresserad av naglar och kommer att välja den inriktningen. Varje fredag har hon praktik på en nagelsalong i Stockholm, så då tar hon tåget dit. Michelle vann en nageltävling i skolan, vilket gjorde att hon för några veckor sedan fick delta i en tävling i London tillsammans med en annan elev på skolan.

– Det gick inte så bra i själva tävlingen, jag kom näst sist, men det var ändå roligt att vara med. Min lärare berättade efteråt att jag hade tävlat mot personer som har egna salonger, så det var väl inte så konstigt att jag inte vann. Det var en beautymässa samtidigt som också var kul att gå på, berättar Michelle.

Det praktiska funkar bra

Själva flygresan till London var inga problem. Michelle visste att det skulle gå bra att flyga eftersom hon flög med sin pappa till Teneriffa förra sommaren. Det var efter att Michelles pappa varit med henne på sjukhuset i två månader som de tyckte att de ville ha lite semester, och så åkte de till Teneriffa.

Det funkar oftast bra rent praktiskt att resa med rullstol, tycker Michelle. Hon får skjuts av sina föräldrar eller åker taxi till tågstationen på morgonen, sen blir det tåg till Västerås och buss vidare till skolan på Råby. Hon får åka taxi även i Västerås, men det vill hon inte. Men ibland när det är flera barnvagnar och rollatorer

på bussen så får hon helt enkelt vänta på nästa buss. Hon berättar småskrattande om att hon ramlade med rullstolen när hon skulle kliva på bussen häromdagen, men hon fick hjälp av sina kompisar så det gick bra. En annan gång när hon skulle ta sig ombord på ett pendeltåg i Stockholm så var steget för högt så hon kunde inte komma på tåget. Men Michelle är försigkommen så hon bad helt enkelt några andra passagerare om hjälp, och då kom två starka karlar och hivade in hela Michelle sittande i rullstolen.

Tiden efter olyckan

Michelle och hennes mamma Anna berättar om tiden efter olyckan. De minns ingenting av själva händelsen, men vet att de krockade med en buss och en lastbil. En person dog i olyckan så Anna tycker ändå att hon och Michelle hade tur. Michelle hade ingen krock-kudde på sin sida i bilen och blev därför mest skadad, men även Anna fick skador och låg på sjukhus en tid.

– Det var på något sätt meningen att det blev som det blev, säger Anna. Vi har funderat på vad vi kunde ha gjort annorlunda, men det var ingens fel direkt. Det var helt enkelt en olyckshändelse. Man kan inte backa tillbaka.

Michelle berättar om tiden på Karolinska sjukhuset i Stockholm. I början kunde hon inte gå alls. Eftersom hon förutom ryggskadan hade brutit både en överarm, ett nyckelben och ett lårben så var hon väldigt orörlig den första tiden. Den högra handen hängde slapp på grund av en förlängd nerv, så Michelle var vänsterhänt ett

tag. Hon fick åka i en sorts åkpåse och senare i en särskild fätölj när hon skulle förflytta sig mellan rummen på sjukhuset.

– Personalen var fantastisk, berättar Anna, och Michelle blev nog lite extra ompysslad för att hon var så ung. De hjälpte henne att tona håret och måla naglarna.

– Vi bakade ibland på helgerna när inte chefen var där, berättar Michelle, och en dag spelade hela avdelningen med rörelsehindrade personer kubb tillsammans.

Michelle visar en anteckningsbok som hon fått med sig från sjukhuset där personalen har skrivit ned vad som hänt med Michelle, vilken behandling hon fått och andra viktiga händelser på sjukhuset. Senare har Michelle och familjen fyllt på med egna anteckningar.

Sjukgymnastik och rehabilitering

Michelle genomgick flera operationer och fick börja med sjukgymnastik på en gång. Michelles föräldrar kämpade sig till att Michelle fick fyra veckors rehabilitering på en klinik i Stockholm med särskilda resurser för ungdomar. Anna tycker att Michelle under hela tiden efter olyckan har varit väldigt mottaglig för instruktioner och duktig på att träna, och det har gett resultat. Nu kan Michelle gå lite grann, och det är hon glad för! Hon reser sig ur rullstolen och går stolt några steg på köksgolvet.

– Har jag haft något val? säger Michelle till sin mamma när hon fått beröm för sin träningsinsats. Det är som det är och det är bara att träna på! Jag trodde först att jag skulle vara tvungen att ha stödstrumpor hela livet, men det behöver jag inte längre.

Anna berättar att Michelle har varit en ganska blyg och tillbakadragen tjej under sin uppväxt, men det har förändrats. Michelle tror själv att det delvis har att göra med att hon är

tvungen att ta för sig mer nu när hon sitter i rullstol.

Älskar att åka fort!

En sak som Michelle saknar och som hon skulle vilja göra är att cykla. Hon älskar att åka fort! (Det går ju för all del bra att åka fort med rullstol också, säger hon skrattande och berättar om när mamma Anna satt i hennes knä i rullstolen och de åkte jättefort i kulvertarna på sjukhuset.) Michelle kan cykla på en cykel med tre hjul, men skulle inte komma på tanken att visa sig på en sådan cykel ute bland kompisar i Fagersta.

Noga med sitt utseende

Som andra tonårstjejer är Michelle noga med hur hon ser ut och vad hon har på sig. Hennes mamma har vid något tillfälle föreslagit att hon kan använda en regncape när det regnar. Men Michelle skulle aldrig sätta på sig ett så fult plagg. Likaså är hon noga med att rullstolen är snygg. Hon har plockat bort en del attiraljer på rullstolen för att den ska se lite sportigare ut. Dessutom blir den ju lättare att lyfta in i bilen.

– Den här rullstolen är cool, tycker Michelle. Jag har tagit bort handtagen för jag vill inte att någon ska börja skjutsa mig om jag inte bitt om hjälp, för då känner man sig helt ”retarded” (efterbliven).

En sak som Michelle har lite svårt att identifiera sig med är när andra rörelsehindrade som Michelle inte känner hälsar på henne och pratar som om de var vänner. Men en av hennes kompisar, som också är rörelsehindrad, brukar säga till Michelle att hon i alla fall kan bjuda till och hälsa tillbaka, och det försöker hon att göra.

Sommaren är planerad. Det blir läger för rörelsehindrade på lägergården i Valjeviken i Blekinge och Michelle ska med precis som förra sommaren.

**Text och foto:
Cecilia Kjellin
Eriksson**

I Valjeviken finns möjlighet att bada i havet, sola, spela minigolf, paddla kanot, rida... Bara man vågar prova så finns det mycket kul att göra.

Anna, Michelle och hennes kusin ska åka på festival också. Att få var med på Peace & Love i Borlänge har Michelle väntat på i två år, och nu ska det bli av. Biljetterna är bokade. Det gäller bara att få tag i en husvagnsplats på campingen, för det blir nog lite trångt att bo i tält.

Intensivkurs för körkort

Michelle ska ta körkort också. Efter skolavslutningen blir det en intensivkurs i Hedemora i två veckor. När hon har fått körkort och köpt en bil kan hon ansöka om ett bidrag för att handikappanpassa bilen så att den går

att gasa och bromsa med handen i stället för med foten.

Föredrag på skolor

En av Michelles tidigare lärare har frågat Michelle om hon vill komma till skolan och föreläsa för elever i högstadiet om hur det är att sitta i rullstol. Förut ville hon inte, men nu har hon börjat fundera på att göra det tillsammans med en kompis.

– Jag skulle kunna berätta om att man kan leva ett vanligt liv och att man inte måste sitta och dregla bara för att man sitter i rullstol. Mina kompisar i skolan har berättat att de först när de såg mig trodde att jag var CP. Nu tycker de mest att jag är lite galen, skrattar Michelle. Jag brukar låta dem låna min rullstol och så lär jag dem åka på bakhjulet.

Vissa saker måste dö. Ibland kommer man till vägsände, man kommer helt enkelt inte längre. Jag tror att det är erfarenheter vi alla har gjort. Relationer som tar slut. Drömmar om hur man vill att livet skulle vara, som man tvingas ge på båten. Kanske längtan efter en flytt som aldrig blev av en utbildning jag aldrig kom in på, sjukdom som begränsar livet. Små och stora förluster som livet ställer oss inför. Ibland måste vi dö bort ifrån en bit av livet, släppa taget om det. Så är livets villkor. Så är det att vara människa.

Den erfarenheten berättar påskens texter om. Om en resa som tog slut, ett hopp om en ny tid som krossades och om en älskad person som dör. Det är egentligen inget nytt och det är inte det som är poängen med den här berättelsen. Poängen är att det inte slutar där. Det stora och trösterika är hoppet om att ur denna förlust, ur denna död kan något nytt födas.

Ibland är det nödvändigt, att något måste dö för att något nytt och gott ska kunna bli till, ibland är det något vi verkligen inte önskar skulle dö, som ändå kan vändas till något gott. Livet är en obändig kraft som har en förmåga att tränga sig fram, i nya möjligheter, nya perspektiv och nya insikter.

Det krävs mod att våga leva. Att leva är att förändras, överraskas, få, mista, leva dö. Motsatsen är att bara relatera sig till det man tror sig kunna behärska: saker, pengar, status. Lägga fokus på sådant som inte kan dö – eftersom det inte lever – och göra ”kontrollval” som kan verka trygga i sin förutsägbarhet men som inte på djupet ger oss det vi behöver. För törst av allt är kärleken och kärlek trivs bäst i äkthet och sårbarhet.

Det finns en slags barnslighet som är mogen och erfaren. En sårbarhet som är ärrad och kärv, och mödosamt erövrad i ett liv fyllt av strider och motgångar.

Jesus pratar mycket om barnskap, om vikten av att bli som ett barn, om barnet som förebild. Det finns något i barnets natur som han vill att vi ska få syn på, som är viktiga egenskaper för ett gott liv. Det är som om han menar att det finns dimensioner i tillvaron som vi inte kan ta till oss enbart med vårt förnuft. Saker som är fördolda för de strategiska och mäktiga men uppenbara för dem som är som barn.

Vi har alla varit barn. Den erfarenheten delar vi. Vi har varit barn och vi har varit unga. Vi vet hur det känns att komma ny till världen, hur det var när vi inte hade de erfarenheterna som vi har nu. Kanske minns vi den förväntan vi kände, och den tvärsäkerhet man kan ha innan man fått uppleva livets mångtydighet. Kanske har vi minnen av sårbarhet och rädsla inför det okända. Visst finns det något vackert i det liv som ännu inte fått ta emot livets törnar. Ibland när

man möter små barn kan man riktigt njuta av att se in i ett par ögon som ännu inte sett så mycket som är oskuldsfulla och nyfikna.

Vi har säkert väldigt olika barndomsminnen och vi minns säkert olika mycket från den tiden. Men vi har en sak till gemensamt - vi är inte barn längre. Vi har levt en stund vi har fått erfara att livet kan vara både och. Vi har säkert både misslyckats och lyckats, fått förväntningar både infriade och krossade. Fått möta kärlek och svek. Livet blev så här och det kanske inte i alla stycken var precis det jag hade tänkt.

Om vi på något sätt ska bli som barn igen så kommer vi att ta med oss alla de här erfarenheterna. Att bli som ett barn kan aldrig handla om att bli oskuldsfull och oerfaren. Och ändå återkommer Jesus till det här. Bli som ett barn då kommer du förstå vem Gud är.

Meningen med livet är att leva, att älska livet mer än dess mening. Att alltmer bli det man har möjlighet att bli, att bli så stadig att man kan stå mitt i det föränderliga livet, mitt i blåsten och ta del av allt det har att erbjuda. Det handlar om att ha så trygga gränser att man kan våga vara sårbar och låta andra komma nära. Har förmågan att göra sig själv tydlig för andra, och så få bli ännu verkligare i ett sant möte med en annan. Att våga vila i livet i förvissning om att jag får finnas utan motprestation men också att få spanna sina muskler och utveckla sin kompetens.

Meningen med livet är att komma till insikt om att jag är älskad som den jag är, att jag inte behöver köpa mitt människovärde. Det handlar om att lära sig älska sig själv, med allt det man är, så att man kan älska andra.

Det finns i varje människa läkande krafter som kan frigöras. Livet är gott och bärs av kärlek Men det är också ganska svårt att leva. Det finns så mycket som kan bli fel. Det finns lidande som är nödvändig för växten, som, om man tar sig igenom den, ger ett rikare liv. Det finns också lidande som är meningslöst. Livet är skört och vår uppgift är att vara rädda om det så gott vi kan. Söka det goda det vackra det kärleksfulla. Leta hopp och fokusera det möjliga, utan att stänga av smärtan och blunda för det svåra.

Tänk att ha levt ett helt liv och ändå ha kvar modet att leva! När den som varit med om misslyckanden och fått sina drömmar krossade och ändå vågar tro på framtiden, och vara nyfiken på livet. När den som har mött svek ändå vågar älska och tro sig om att vara värd att älska. Då får livet vingar, det är stort.

Att möta livet i tillit till att det har något gott att ge mig att jag kan ge något gott. Det är att leva i tro. Det är att ta emot Guds rike som ett barn.

Meningen med livet är att leva

Foto: Magnus Aronson

Påskens berättelser uppmanar oss att inte ge upp. I en av texterna pratas det om "vetekornets lag". Det är ett uttryck för vetskapen om att när ett vetekorn grävs ner i jorden kan det hända att det leder till att där växer upp något stort, även om det inte ser ut så. Det är t.o.m. så att kornet måste grävas ner för att **kunna** växa till något nytt. Det som ser meningslöst ut kan leda till något riktigt bra! Jag finner stor tröst i den tanken, i den livstolkningen.

Vi kan inte ta oss igenom livet utan att prestera. Livet kräver saker av oss. Ibland mer än vi i vår vildaste fantasi trodde vi skulle kunna klara. Ibland presterar vi för att vi måste, men det kan också vara väldigt roligt. Det kan kännas givande att få spänna bågen, sätta avtryck i tillvaron, göra något viktigt, använda sin begåvning. Och ibland får vi för oss att vi måste prestera för att bli älskade. Det är då det blir riktigt fel, då, när vi spänner musklerna allt vi kan och jagar det vi redan har – vårt människovärde.

När vi presterar för att få känna att vi har rätt att finnas till, då riskerar livet att bli ett enda stort, tröstlöst jagande utan slut. När vi jobbar hårt för att bli älskade kan vi ironiskt nog upptäcka att kärleken blir allt svårare att ta emot. Det krävs tro för att ta emot kärlek, tro på att jag är värd att älskas.

Till dig som känner att dina prestationer drivs av något annat och djupare än livets krav och lusten att göra det du är bra på, vill jag säga: Unna dig att stanna upp en stund och ta in vad det betyder att du har lika stor rätt till livet som någon annan. Det är din födslorätt, den rätten har du i Gud. Unna dig den vila som finns att hämta i insikten att du är värd att älskas, som du är med förmågor och brister.

Unna dig att vila i Gud. För det finns vila i Gud, det finns frid där att hämta. En vila mitt i språnget, i rörelsen och i vetskapen om att det inte är mitt människovärde jag försvarar och inte min rätt att få finnas till. Att inte prestationen är något som gör mig värd att älskas. Allt detta har jag i Gud. I vetskapen om att jag är älskad som den jag är, kan jag, mitt i den mest krävande aktivitet vila i tillit till livets seger över döden som vi får förutsättningslöst. Det finns en hemlighet nedgrävd i påskens texter. En hemlighet om den vila som ligger i vetskapen att någon ville mitt liv.

Livet är en gåva inget jag behöver - eller kan - förtjäna. Det finns en Gud som är beredd att göra vad som helst för att visa mig hur viktig och älskad jag är. En Gud som vill ge mig modet att leva mitt liv helt och fullt och som finns med mig ända in i döden.

Så är livets villkor – också. Så är det att vara människa.

Unni Wiig Sandberg, präst

Det är svårt att vara utan sitt barn

Jessika Eriksson är 35 år och ensamstående förälder. Dottern Salma som snart fyller sju år bor hos Jessika varannan vecka och hos sin pappa den andra veckan. Jessika tycker att det är jättejobbigt att inte få ha sin dotter hos sig hela tiden.

**Text och foto:
Cecilia Kjellin Eriksson**

– Det är jättesvårt att vara utan sitt barn. Man skaffar inte barn för att vara utan dem halva tiden. Jag vill ju kunna krama Salma varje dag. Den ensamma veckan blir bara en transportsträcka tills hon kommer hem igen, säger Jessika.

Vännerna är viktiga

Det finns föräldrar med delad vårdnad som tycker att det är ganska bra att kunna umgås mycket med barnen den ena veckan och ha mer tid för sig själv den andra veckan. Men de enda fördelarna som Jessika ser med den barnlediga veckan är att hon kan sova längre på morgnarna och att hon kan ha rent och fint hemma. Annars beskriver hon det mest som ett tomrum.

– I början låg jag bara på soffan och grät när inte Salma var hos mig, berättar Jessika. Hon är mitt liv, en del av mig. När hon inte är här är det bara längtan. Jessika upplever att den känslan inte är riktigt accepterad, att säga att man saknar sitt barn.

Räddningen har varit familjen och de närmaste vännerna. Jessika umgås flitigt med två andra ensamstående mammor med barn i samma ålder, och de stöttar varandra. På måndagarna när de har lämnat barnen och den ensamma veckan börjar träffas vännerna en stund för att dricka ”terapi-te” tillsammans.

– Jag pratar med mamma och ältar med vänner när det känns jobbigt, berättar Jessika. Det är skönt att faktiskt kunna skratta åt eländet ibland, säger hon. Vännerna är viktiga när man är ensam.

Jessika och Salma träffar ofta bästa vännen och hennes dotter, som har blivit Salmas bästa kompis. De brukar äta middag tillsammans och gör gärna någon utflykt till ett badhus eller till någon äventyrlig plats som busborgen i Västerås.

Jessika har inte bil och körkort och det saknar hon. Särskilt den barnfria veckan skulle Jessika vilja göra lite längre utflykter. Hon vill helst ha många aktiviteter inbokade den veckan så att tiden går fort. Bio med vänner, jobb och något träningspass brukar det kunna bli. Jessika tycker också om att promenera för att rensa huvudet.

Praktiska problem går att lösa

Att vara ensamstående förälder kan ibland vara besvärligt rent praktiskt. Jessika jobbar på äldreboendet Solliden och det händer att hon jobbar på kvällarna. Som tur är så bor Jessikas föräldrar i Fagersta och de ställer alltid upp när det behövs. Även Jessikas bror med familj finns till hands vid behov. Jessika har också den fördelen att hon delvis kan styra

sin arbetstid, eftersom personalen själva lägger sitt arbetsschema. Det betyder att Jessica kan jobba fler kvällar under den barnfria veckan för att slippa jobba kväll när hon har hand om dottern. Hon försöker också styra så att hon är schemalagd på jobbet den barnfria helgen.

Hjälps åt med större utgifter

Som ensamstående kan det vara svårt att få pengarna att räcka till. Det händer att Jessica och Salmas pappa hjälps åt med större utgifter som till exempel när det är dags att köpa vinterkläder till dottern.

Även den mentala bördan som ensamstående förälder kan vara svår att hantera, att inte ha någon annan vuxen i familjen att diskutera med när knepiga situationer uppstår.

– Jag har inte alltid det bästa tålamodet och det skulle vara skönt om någon annan kom och tog över ibland, säger Jessica. Som det är nu så måste jag fixa alla konflikter och trotsåldrar själv, och det kan vara tufft.

Jessika märker på Salma att hon påverkas av att bo på två ställen. Det händer att Salma är tjurig när hon kommer från sin pappa, eller när hon ska åka dit. Det kan vara jobbigt för henne att ställa om, tror Jessica. Salma har ibland frågor om varför hennes mamma och pappa inte bor tillsammans, och hon vill att Jessica och Salma ska åka på semester tillsammans med pappan och hans nya familj. Jessica försöker förklara så gott hon kan varför det inte går.

Bloggar om sin vardag

På sin blogg (pennypanncakesplace.blogspot.com) lägger Jessica dagligen ut bilder och kommentarer från sin vardag med och utan sin dotter. Bloggen signalerar att hon gärna sätter lite guldkant på tillvaron.

– Med små medel försöker jag förgylla vardagen så gott jag kan, förklarar hon.

Det har gått några år sedan Jessica blev ensamstående och hon har försökt att skapa ett nytt liv. Men hon har svårt att se sig själv i en ny familjesituation. Hon är lite rädd för att en ny partner inte ska orka med att det redan finns ett barn i familjen.

– Kanske tänker jag för mycket på det, funderar hon. Vi har det så bra jag och Salma. Man kanske skulle ha en varannan-vecka-pojkvän, säger hon och skrattar lite.

Filmtips

Pay it forward

Om filmen Skicka vidare

Eugene Simonet är lärare i samhällskunskap, han lever ett inrutat liv och är något av en pedant. Arlene McKinney är en ensamstående mor som bor med sin tolvårige son Trevor i ett fattigt område. Hon dubbelarbetar för att förbättra sitt och sonens liv. Trevor går i Simonets klass. En dag får han och de andra eleverna ett uppdrag av sin lärare, nämligen att försöka förändra något till det bättre i den närmaste omgivningen.

Skådespelare: Helen Hunt, Kevin Spacey, Haley Joel Osment, Jon Bon Jovi, Angie Dickinson, James Caviezel, Jay Mohr

Manus: Leslie Dixon, Catherine Ryan Hyde

Genre: Drama

Trots matbrist lagar familjen i Uganda för oväntat besök

A woman, Margaret Benson, is walking on a dirt path in a rural area. She is carrying a long wooden pole with a hoe head attached to it across her shoulders. She is wearing a patterned shawl over a dark skirt. The background shows tall grass and some trees under a bright sky.

Det är morgon och Margaret Benson är på väg till åkern för att arbeta.

Foto: LVF Uganda

Fakta om Svenska kyrkan i Uganda

- Genom ACT-alliansen arbetar Svenska kyrkans internationella arbete med att organisera grupper av bönder runt om i Kitgumdistriktet i norra Uganda.
- Bönderna får frön, plantor och utbildning i nya jordbrukstekniker, lära sig om småsparande, vatten- och sanitetsfrågor och vikten av vaccinationer till barn och näringsrik kost till gravida kvinnor.
- ACT-alliansen planterar också träd och borrar och lagar brunnar för att säkra tillgång till vatten för familjer som flyttar hem från flyktingläger.

Livet på landsbygden i Uganda innebär många utmaningar. I genomsnitt äter familjen två måltider om dagen. Vad och hur mycket beror på vad de kan skörda. Nästan all mat på bordet kommer direkt från det egna jordbruket.

1991 misshandlades Kinyera Benson allvarligt av rebeller. Dom skar av hans öron och slog ut hans tänder genom att slå med en pistol mot hans käke. Idag arbetar han som självförsörjande jordbrukare tillsammans med sin fru Margaret. Men livet är inte enkelt. Ibland somnar de hungriga. Och han känner fortfarande av smärtor i ryggen efter misshandeln.

Bodde i flyktingläger i fyra år

Jordbruksmarken har funnits inom släkten i nästan 30 år. Men för åtta år sedan tvingades familjen fly sitt hem under hot ifrån rebellgruppen Lord Resistance Army. I fyra år bodde de i ett flyktingläger, där de var beroende av mat ifrån FN:s World Food Program.

– Vi är glada över att vara tillbaks på vår mark, säger Kinyera. Nu kan vi odla vår egen mat och behöver inte längre vara beroende.

Men livet på landsbygden i Uganda innebär många utmaningar. I genomsnitt äter familjen två måltider om dagen. Maten växlar mellan boo (ugandisk grönsak), frön, bönor, nötter, hirs, kassava och sötpotatis. Vad och hur mycket de äter beror på dagsskörden eftersom nästan all mat på bordet kommer direkt ifrån det egna jordbruket.

– Ibland kan för mycket eller för lite regn göra att vi går hungriga, säger Kinyera. Om vi inte har tillräckligt tvingas vi köpa mat på

Dags för lunchen som består av kassava och jordnötssås. Foto: LVF Uganda

marknaden. På sistone har skörden varit dålig.

Kinyera och Margaret har varit gifta i 20 år och har hunnit skaffa sig åtta barn, varav det äldsta är 19 och det yngsta ett.

– Vi träffades på en dans i bygden, säger Kinyera. Så fort jag såg henne visste jag att jag ville gifta mig med henne. Jag tog reda på var hon bodde och åkte dit för att uppvakta henne.

Beredd på oväntat besök

Det är Margaret som lagar maten. De fyra barn som går i skolan får hirsgröt till frukost. Efter frukosten arbetar hon och Kinyera ute i fältet tillsammans ända tills det är dags för Margaret att börja laga lunch.

– Jag brukar laga till nio personer. Sedan räknar jag också alltid med att det kan komma oväntat besök. Trots att vi inte har tillräckligt delar vi med oss av det vi har till grannar och andra. Så är det i vår kultur, säger Margaret.

När Kinyera kommer hem från fältet vilar han. Men Margaret arbetar på, bland annat med att ta hand om dagens skörd. I det ingår att torka och mala hirs – vilket kan bli ett problem om det regnar och hirsens inte kan torka ordentligt i solen.

Orkar ibland inte amma

– Ibland blir jag riktigt trött, säger hon. Särskilt när jag inte har fått tillräckligt mycket mat. Då händer det att jag inte orkar amma mitt barn.

Kinyera oroar sig för sin hälsa. Om smärtorna i ryggen förvärras kommer han inte att kunna arbeta lika hårt. Något som skulle göra livet enklare för familjen, menar han, skulle vara om de skaffade sig boskap.

– Om vi skaffar kossor och getter skulle det hjälpa barnen i framtiden, säger han.

Av LVF Uganda, redigerad av Anna Jonasson

Var med i fastekampanjen du också!

Svenska kyrkans fastekampanj pågår den 19 februari till den 1 april 2012.

Vi vill göra ALLT för att utrota hungern. Var med du också! Välkommen att ge en gåva.

Plusgironr 90 01 22-3, Bankgironr 900-1223
eller via webbplatsen
www.svenskakyrkan.se/gedirekt

Läs mer på
svenskakyrkan.se/internationelltarbete

Så kan världen mättas

- Stöd småjordbrukarna så de kan odla mer
- Gör handelsregler generösare
- Ge kvinnor mer att säga till om
- Betala priser som ger anständiga löner i fattiga länder
- Inför sociala skyddsnät för utsatta grupper
- Förändra matvanorna. Köttproduktion kräver mycket resurser
- Stoppa klimatförändringarna

Vi valde Lindgårdsskolan för att ...

Lindgårdsskolan är en skola där man kan känna sig trygg och säker, och man kommer få en bra utbildning och skolgång.

Jennifer Suuronen:

När jag skulle välja skola i 6:an så gick jag redan på Lindgårdsskolans mellanstadium och valet var inte självklart från början, men efter mycket tänkande så ville jag fortsätta att få en bra utbildning och en trygg arbetsmiljö, och därmed så föll mitt val på just Lindgårdsskolan. Jag har inte ångrat mitt val utan jag tycker absolut att jag valde rätt. Här så känner jag att jag förtjänar mina betyg, jag har bra kontakt med lärare och man känner sig aldrig otrygg. Anledningen till att man inte känner sig otrygg är för att skolan är så pass liten, alla känner alla och det skapar en väldigt stark sammanhållning bland eleverna.

Kontakten man har mellan elever och lärare är också mycket stark, lärarna har koll på vad just jag som elev behöver jobba med för att nå mina mål, det gör det lättare att uppnå de mål som man siktar på. Jag har gått på Lindgårdsskolan sedan jag började min skolgång när jag var 6 år, och jag ångrar inte det ett dugg.

David Andersson:

Jag valde Lindgårdsskolan därför att jag har i hela min skolgång gått på denna skola. Jag tycker det är en bra skola. Det är en säker skola och med det menar jag att man får en bra undervisning, möjligheten till hjälp finns Alltid. Lärarna står eleverna nära och hjälper oss elever med våra studier så gott de kan. När vi har mycket arbete och många prov så brukar lärarna underlätta saker för oss, som att flytta provdatum så att vi inte får flera prov samma vecka. Det gör så att vi inte känner oss allt för stressade och att vi får tid till att plugga.

Många brukar ju när de väljer skola byta till den som deras kompisar byter till, det var något även jag gjorde. Alla mina kompisar utom en bytte till Risbro och jag följde med. Efter en tid på Risbro återvände jag till Lindgårdsskolan. Jag märkte att mina betyg sjönk och att jag inte hade samma möjligheter till hjälp på Risbro. Jag bytte till Lindgårdsskolan för att

min trygghet fanns där. Jag känner mig trygg på denna skola och jag vet alltid vem jag ska vända mig till om det är något. Och jag känner att jag gjorde rätt val.

Samuel Sved:

Jag valde Lindgårdsskolan för att det var en liten skola, och därför tyckte jag att den verkade vara bekväm och lugn, därför skulle man kunna få en lugn och skön arbetsmiljö. På Lindgårdsskolan får alla elever en dator att använda i undervisningen. Detta är bra för naturen och en del i skolans profil, hållbar utveckling.

När jag skulle byta hit så ville mina kompisar att jag skulle fortsätta med dem men jag ville få en bra utbildning så att jag kunde bli vad jag ville. Jag valde Lindgårdsskolan för att det var bra bussförbindelser och jag får gå där jag vet att mina kunskaper kommer att bli bra. Men framför allt för att jag skulle få en bra utbildning.

Fördelarna...

Fördelarna med den här skolan tycker vi är att den är liten och då får vi automatiskt en lugn och trygg arbetsmiljö, alla känner alla och ingen går runt och är ensam, det finns alltid någon att vara med på raster eller lunch. Vi får också egna datorer som gör att vi inte använder skrivblock till något annat ämne än matte, då blir det inte så mycket lösa papper att hålla reda på, och genom att göra så sparar vi också på miljön. Lärare och elever har bra kontakt och vet vad man behöver göra för att nå sina mål. Betygen är ordenligt satta efter kursplanen så man förtjänar sitt betyg som man får, därför kan man känna sig trygg med att gå ut 9:an för att då är man riktigt förberedd till gymnasiet. Många som gick ut 9:an förra året har haft det stressigt här med betygen och sedan på gymnasiet så har det haft det enkelt efter som vi gått igenom så mycket här på skolan redan som de kommer ihåg och kan använda sig av där.

Temaveckorna på vår skola är mycket uppskattade av elever då vi får en vecka med både praktiskt och teoretiskt arbete i grupper som är blandade mellan alla årskurser. Vi har en teknikvecka på våren och sedan så på hösten så har man antingen biologi, kemi eller fysik. De ändras varje år så när man går ut i 9:an så kommer man ha haft alla 3 ämnena som man har på temaveckorna på hösten.

Vi har en Cafeteria i skolan som är bemannad 3 dagar i veckan. Robban har hand om rastaktiviteter

Foto: Cecilia Kjellin Eriksson

och fikaförsäljning tre dagar och de övriga dagarna så hjälps eleverna åt att sälja fika. Det finns alltid mackor, frukt och dryck att köpa.

På vårterminen om det är riktigt fint väder så brukar vi sitta ute på vår skolgård och arbeta. Det är något som uppskattas väldigt mycket av oss elever.

Nackdelarna...

Det kan vara väldigt mycket plugg ibland, men det ger dock resultat i det vi gör och lär oss. Maten är inte heller den bästa men det finns nästan alltid någonting man kan äta för att ta sig igenom dagen. Vi har slöjd och idrott på olika ställen, dock så får vi skjuts till slöjden och det tar 5 minuter att gå till idrotten. Men det skulle ändå vara trevligt om man hade det på skolan.

Allmänt

Vi har som sagt en profil på vår skola som heter "Naturvetenskap, teknik och hållbar utveckling". Detta innebär att vi har lite mer NO än andra skolor. Vi har även mer undervisning i Idrott, Svenska, Matematik och, Engelska. Vi har Idrott på Alfahallen och Fagerliden som ligger cirka 5 minuter bort om man går.

Skrivet av: Jennifer Suuronen, David Andersson och Samuel Sved i år 7-9 på Lindgårdsskolan.

Vilka ska kallas till bouppteckning?

Min svärmors man har dött och han har inga egna barn, utan bara syskonbarn i livet. Min svärmor har två egna barn, och det finns ett inbördes testamente om att hennes barn ska arva allt när båda har dött. Vi gör nu en bouppteckning, men måste vi kalla syskonbarnen redan nu, trots att min svärmor enligt lag ärver allt efter honom? /Peter

Svar: Ja, ni måste kalla alla syskonbarnen. Det kan i vissa fall även behövas beställa en släktutredning för att vara säkra på att samtliga syskonbarn (eller syskonbarnbarn) blir kallade till bouppteckningsförrättningen. Det är riktigt att din svärmor ärver allt nu när hennes man har avlidit eftersom han inte hade några barn. När din svärmor avlider är hans syskonbarn arvsberättigade som så kallade efterarvingar. Men eftersom de är uteslagna som arvingar på grund av det testamente de upprättat kommer de inte att få arva när din svärmor avlider. Din svärmors man kan ju testamentera hur han vill eftersom han saknar bröstarvingar. Syskonbarnen/efterarvingarna ska dock kallas till bouppteckningen efter din svärmors man, samt att de ska delges testamentet och eventuellt godkänna detsamma. Det är viktigt att alla arvingar delges ett testamente ifall det är någon som anser att testamentet är ogiltigt och vill väcka klander. Ida Jansson, jurist

Kyrkans Allmänna Juridiska Byrå
Ida Jansson, jurist tel 0223-434 76
Hanna Norén, jurist tel 0223-434 77

Foto: Johnny Pesola

Hur ärver särkullbarn enskild egendom?

Min man och jag har ett äktenskapsförord där hans företag är hans enskilda egendom. Vad händer om han avlider före mig? Vi har båda barn i tidigare äktenskap men inga gemensamma barn. Vad ärver jag och vad ärver hans barn? /Anita

Svar: All annan egendom utom företaget är giftorättsgods enligt äktenskapsförordet. Om din man avlider före dig kommer en bodelning att förrättas där din och din mans giftorättsgods (efter avdrag för skulder) delas mellan er. Du erhåller ena halvan. Den andra halvan tillsammans med din mans enskilda egendom (företaget) kommer att fördelas i arv till din mans arvingar. Om ni inte har något testamente kommer hela detta arv att tillfalla hans barn. Du behåller hälften av det sammanlagda giftorättsgodset, men får inget arv efter din man. Om ni önskar arva varandra måste ni upprätta ett testamente där ni testamenterar till varandra. Dock kan ni inte testamentera bort era barns laglotter. Jag skulle rekommendera att ni bokar en tid med en familjerättsjurist som kan hjälpa er utifrån era önskemål.

Gudstjänster april-juni

Sö 22/4 kl 13.30

Jumalanpalvelus i Brukskyrkan.

Sö 22/4 kl 18

Mässa med få ord i Västanfors kyrka.

Sö 29/4 kl 15

Gudstjänst med allsångskören

Full frihet i Brukskyrkan.

Lö 5/5 kl 14 & Sö 6/5 kl 14

Konfirmation i Västanfors kyrka.

Sö 6/5 kl 10

Familjegudstjänst i Västervåla med äventyrsvandring.

Sö 13/5 kl 13

Äitienpäiväjuhla. Finskt morsdagsfirande på Lindgården.

Sö 13/5 kl 15

Mässa i Brukskyrkan. Anna-Karin Pettersson och Unni Wiig Sandberg avskedspredikar.

Sö 13/5 kl 18

Rock- och popmässa "Rise Again" i Västanfors kyrka med bandet Black Rose och rock- o popkören.

To 17/5 kl 08

Friluftsgudstjänst på Hotellberget i Ängelsberg. Kyrkokören. Kaffekorg.

Sö 20/5 kl 14

Gudstjänst i gamla kraftstationen i Västanfors.

Sö 27/5 kl 11

Gudstjänst på Oljeön (Oljeöns dag).

Sö 3/6 kl 10

Sol, vind och vatten. Familjegudstjänst i Västanfors kyrka med sommaravslutning för församlingens barngrupper och stora tårtan på Lindgården.

Ti 12/6 kl 19

Musik i Sommarkväll med kyrkokören i Västervåla kyrka.

Gudstjänster i påsk

To 5/4 kl 19

Skärtorsdagsmessa i Västanfors ka.

Fr 6/4 kl 10

Långfredagsgudstjänst med kyrkötören i Västanfors kyrka.

Fr 6/4 kl 13.30

Finsk långfredagsgudstjänst i Brukskyrkan.

Sö 8/4 kl 10

Glad påsk! Familjegudstjänst för alla åldrar med påskspel, nattvard, barnkören och kyrkokören. Påskbuffé på Lindgården.

Påskbussen avgår (kom i tid):

kl 9.15 Sörby

9.20 Västervåla sockenstuga

9.25 Ängelsberg, Nya Serveringen

9.30 Ombenning

9.40 Busshållsplatsen vid Elcentralen, Fagersta centrum.

Återfärd kl 12.30

Anmäl dig till bussresan genom att ringa tel 0223-434 00.

Må 9/4 kl 8

Gryningsgudstjänst på Västanfors Hembygdsgård. Påskfrukost serveras i logen för 50 kr efter gudstjänsten.

Må 9/4 kl 14

Måndagsträff på annandag påsk i Västervåla Sockenstuga.

I Brukskyrkan firas gudstjänst kl 15 varannan söndag (udda veckor).

Mer information om gudstjänster finns i predikoturen i Fagersta-Posten och på församlingens hemsida.

Nu kan du söka medel ur stiftelser och fonder

Uppgifter om aktuella stiftelser och fonder samt ansökningsblanketter finns på församlingsexpeditionen på Lindgården tel 0223-434 00 samt på hemsidan. Sista ansökningsdag 27 april.

Kvinnofridslinjen

är en nationell stödtelefon för våld utsatta kvinnor. Samtalet är gratis och registreras inte på telefonräkningen.

Tel 020-50 50 50.

Dygnet runt, alla dagar året runt.

Läs mer på www.kvinnofridslinjen.se

35,1 miljoner i julkampanjen

Nu är resultatet för Svenska kyrkans julkampanj klart och sammanställt, det slutade på hela 35,1 miljoner kronor vilket är ett fantastiskt resultat!

Dessa pengar kommer att göra stor nytta i vår viktiga verksamhet världen över! Tack för allt engagemang och alla goda insatser under julkampanjen!

Helena Frankson, projektsamordnare

mat&prat

7 maj kl 18 på Lindgården

med Belladonnakören

Anmälan senast 3/5. Pris: 100 kr

Restgarner behövs

Packgruppen tar emot restgarner som passar till babykläder. Även handdukar behövs för tillverkning av babypaket till nyfödda barn i Algeriet. Lämna in på expeditionen på Lindgården. Tack på förhand.

Handarbeten tas emot

Åvestbo syförening tar gärna emot och färdigställer påbörjade handarbeten från tex dödsbon. Syföreningens alster säljs på den årliga höstauktionen till förmån för Svenska kyrkans internationella arbete.

Nästa tidning...

Nästa nummer av församlingstidningen Mitt i livet kommer ut den 18 juni. Håll utkik i din postlåda strax före midsommar alltså, och hör av dig till redaktören om du inte får någon tidning.

Rock- och popkören

Sjung i rockmässan Rise Again med musik av Black Rose, Europe, Judas Priest, Talisman och Whitesnake.

Rock- och popkören och Black Rose medverkar. Välkommen till övningar:

Ti 3/4 kl 19-20 på Lindgården

On 11/4 kl 19-20 i Västanfors kyrka (Stämövning kl 18)

Ti 17/4 kl 19-20 i Västanfors ka

Ti 24/4 kl 18.30-20 i Västanfors ka

On 2/5 kl 18.30-20 i Västanfors ka

On 9/5 kl 18-20 i Västanfors kyrka (Kör och band)

Sö 13/5 kl 15.30 i Västanfors kyrka (Gudstjänst kl 18)

MITT I LIVET

Ansvarig utgivare: Henrik Rydberg, tel 434 10. **Redaktör:** Cecilia Kjellin Eriksson, tel 434 06. **Repro:** TEXT & REPRO, Västerås. **Tryck:** PRIMATryck, Hallstahammar. **Omslagsfoto:** Magnus Aronson. Redaktören svarar för osignerat material.

WWW.SVENSKAKYRKAN.SE/VASTANFORS

Svenska kyrkan
VÄSTANFORS VÄSTERVÅLA

Vad är prestation?

Mitt i livet har frågat folk på stan

- 1) Vad är prestation?
- 2) Är det ett positivt eller negativt laddat ord?
- 3) Vad är prestation *för dig*?

Ivar Kraemer

- 1) Att uträtta något.
- 2) Positivt.
- 3) Att gå ut med grannens hund när det är dåligt väder är en prestation för mig.

Victor Guldbrandsson och Linus Hedman

- 1) Linus: När man är bäst.
Victor: När man gör något bra.
- 2) Linus: Negativt.
Victor: Positivt.
- 3) Victor: Dribbla upp någon på läktaren i innebandy.
Linus: När man gör en Dallasfint i bandy.

Hannah Johansson

- 1) Man presterar, att göra någonting bra.
- 2) Positivt.
- 3) Att jag presterar bra på en slalomtävling.

Pernilla Hols

- 1) Att leverera.
- 2) Positivt.
- 3) I arbetet eller på fritiden om man har satt upp ett mål som man klarar.

Kent Rosenberg

- 1) Att utföra något bra, det behöver inte bara vara inom idrott. Det kan också vara inom t.ex. skola eller matlagning.
- 2) Positivt.
- 3) Det kan vara vad som helst, något som är bra som även andra tycker är bra.

*Textredigering: Therese Karlsson
Foto: Sofie Eriksson*